

han paa eengang den hele Sag over paa mig, som om jeg havde Randers. Han gik i Sporet paa en anden Randersmand fra Landet, og de trak da i Fællesskab ind paa det, og medens de troede at have vundet et upartisk, herligt Standpunkt, skulde jeg være partisk mod Retningen. Men læg nu Mærke til, at jeg har været med at bevæge Finantsudvalget til at bevilge meget betydelige Summer til Havneindretninger og Broindretninger ved Randers, til Gudenaæs Dmuddring o. s. v.; Skolen i Randers var jo i Grunden halvt opgivet, og vi have blot forsøgt dens Sag for at holde fast ved hvad der eengang fra Regjeringens Side var bestemt. Vi ere til en vis Grad blevne overliskede, og det er det, jeg bliver ved at holde fast, for at det skal sees, at vi ikke ville blive ved at lade os overliske. Naar det ærede Medlem taler om det industrielt Fordeeltige, der vilde være ved, at Randers By kom ind med i Banenettet, saa siger jeg: meget gjerne, men efter min Mening er det deres Sag, der have den industrielle Interesse i Banen — og det er dem, der paatage sig at drive den — at dømme derom; det maae vi bestandigt holde fast. Jeg skal ikke tale om, at det ærede Medlem for rigtigt at kunne begrunde sin Mening har sat sin geographiske Kundskab paa Spil — det vil jeg lade ham om — og ligeledes sin Kundskab til selve Danmarks Bestaafenhed, idet han har sagt, at en Bane, som løber langs med Kolding Fjord, ikke kommer Banded nærmere end 4 Mil; men dette vil jeg ganske lade staae ved sit Værd. Naar man er saa ivrig paa Noget, man eenstidigt holder fast, saa seer man ikke Alt, og saaledes tog den ærede Ordfører Fisk for Folk; han er fremmed for, at der er Kyster, han lagde ikke Mærke til, at det, jeg bemærkede, blot var i Modsætning til, at han klagede over, at Banen gik igjennem ubeboede Egne; jeg spurgte da, om det blev bedre derved, at den gik gjennem halvt beboede Egne, thi den ene Side af Banen er beboet af Fisk, og kun den anden af Mennesker (Ordføreren: Men Havnene!). Havnene ligge fire Mil fra hinanden, og det er allerede flere Gange her blevet sagt: læg vel Mærke til, at det er Mellem-

transporten fra eet Sted til et andet, der baade giver Personbefordring og Varetransport paa Banen, saa at det ikke alene er Stæderne, men ogsaa Transporten paa de kortere Veie, det gjælder om. Jeg skylder først at være retsfærdig mod den ærede Indenrigsminister; der er ikke steds Leilighed dertil, og, hvor Leiligheden findes, bør den benyttes, om den ogsaa er lille. Det er meget urigtigt, naar man har sagt, at Indenrigsministeren kun har lovet os, at disse Nivellements skulde være færdige paa 1½ Aar; nei, for at vinde os for Nivellementet, har han lovet os det paa mindre end 8 Maaneder, og han har endog sagt os alle de inden- og udenlandske Redskaber, han vilde sætte i Bevægelse for at skaffe dem paa disse 8 Maaneder. Han har været meget ivrig for at faae disse Nivellementer, som, jeg gjentager det, ikke have det Allermindste med Jernbanesagen i Jylland at gjøre, som i alt Fald ikke have Andet med den at gjøre, end at man, siden man ikke gjennem dem kan vinde 1½ Aar, dog kan vinde 6 Maaneder hen i Tiden. De ærede Medlemmer, som sige, vi ville aldrig kunne blive enige om en Bane, lad det ligge i Regjeringens Haand, lad den herse over den hele Sag, kunde jo ligesaa godt sige: lad denne hele Forsamling være borte, den kan ikke blive enig om noget Spørgsmaal, læg det i Regjeringens Haand. Men hvorledes blive vi tilsidst enige om ethvert Spørgsmaal? Vi afstemme, og Fleertallet har det saa i sin Magt; vil saa Regjeringen i det Dieblik ikke gjøre det, saa gjentager Fleertallet ved den næste Leilighed sin Afstemning, og tilsidst bliver der en Enighed imellem Forsamlingen og Regjeringen. Det ærede Medlem har ikke husket paa, at den Raadgivning, som der igaar var Tale om her, maa forklares paa en anden Maade. Men nu skal jeg gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at der er en meget god Grund, hvorfor vi skulle være forsigtige i at lægge det paa den Maade i Regjeringens Haand, idet nemlig Regjeringen, Kongeriget, det commercielle Kongerige Danmarks Regjering, har ladet det lægge over i en anden Haand, som vi ikke kunne lade os tvinge af. Den ærede Indenrigsminister har i det allerførste Møde, troer jeg, som vi have haft an-